

УДК 342.5; 347.7
DOI: 10.33663/1563-3349-2026-100-61
ISSN 1563-3349

Р. І. ПАНЧИШИН

КОРПОРАТИВНІ ПРАВА ОСІБ, УПОВНОВАЖЕНИХ НА ВИКОНАННЯ ФУНКЦІЙ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ: ПРОБЛЕМИ КОНСТИТУЦІЙНОГО ТА ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ

Стаття присвячена правовому аналізу сучасних підходів до розуміння обмежень у здійсненні корпоративних прав особами, уповноваженими на виконання функцій місцевого самоврядування. Дослідження дозволило зробити висновок про те, що особи, уповноважені на виконання функцій місцевого самоврядування, мають ряд правових механізмів для здійснення їх корпоративних прав не пов'язаних із порушенням антикорупційного законодавства України.

У ході наукової розвідки доведено, що конституційне та цивільне законодавства України містять обмеження на здійснення корпоративних прав службовими та посадовими особами органів місцевого самоврядування.

Положення Закону України “Про запобігання корупції” від 14 жовтня 2014 року не встановлюють обмежень щодо участі в роботі вищого органу управління (загальних зборів учасників) господарського товариства. Права щодо участі в діяльності вищого органу управління господарського товариства є безумовними і не залежать від обрання або призначення, іншим словом “входження” до складу цього органу.

Особи, уповноважені на виконання функцій місцевого самоврядування зобов'язані протягом 30 днів після призначення (обрання) на посаду передати в управління іншій особі належні їм корпоративні права у порядку, встановленому законом.

Ключові слова: корпоративні права, муніципальні правовідносини, об'єднана територіальна громада, здійснення корпоративних прав, захист корпоративних прав, службові та посадові особи органів місцевого самоврядування.

© ПАНЧИШИН Руслан Ігорович – доктор юридичних наук, професор кафедри конституційного, міжнародного права та публічно-правових дисциплін Київського університету інтелектуальної власності та права Національного університету «Одеська юридична академія»; ORCID: 0000-0002-6840-9377; e-mail: pri6363@gmail.com

Panchyshyn Ruslan. Corporate rights of persons authorised to perform local self-government functions: issues of constitutional and civil law regulation

This article is devoted to a legal analysis of contemporary approaches to understanding the restrictions on the exercise of corporate rights by persons authorised to perform local self-government functions. The research has led to the conclusion that persons authorised to perform local self-government functions have a number of legal mechanisms for exercising their corporate rights without breaching Ukraine's anti-corruption legislation.

The research has demonstrated that Ukraine's constitutional and civil legislation contains restrictions on the exercise of corporate rights by officials and public servants of local self-government bodies.

The provisions of the Law of Ukraine «On Preventing Corruption» of 14 October 2014 do not impose restrictions on participation in the work of the highest governing body (general meeting of members) of a business entity. The rights to participate in the activities of the highest governing body of a business entity are unconditional and do not depend on election or appointment, in other words, "membership" of that body.

Persons authorised to perform local self-government functions are obliged, within 30 days of their appointment (election) to office, to transfer their corporate rights to another person in accordance with the procedure established by law.

Key words: *corporate rights, municipal legal relations, amalgamated territorial community, exercise of corporate rights, protection of corporate rights, officials and civil servants of local self-government bodies.*

Постановка проблеми. В умовах воєнного стану в Україні особливої актуальності набувають питання діяльності службових та посадових осіб органів місцевого самоврядування. Вони, серед іншого, є суб'єктами корпоративних прав. Здійснення корпоративних прав службовими та посадовими особами органів місцевого самоврядування підпорядковується положенням вітчизняного антикорупційного законодавства, що встановлює обмеження для осіб, уповноважених на виконання функцій місцевого самоврядування.

Конституційне та цивільне законодавства України містять обмеження на здійснення корпоративних прав службовими та посадовими особами органів місцевого самоврядування. Прикладом обмеження корпоративних прав службових та посадових осіб органів місцевого самоврядування у практиці Конституційного Суду України були визнані положення Закону України "Про засади запобігання і протидії корупції" від 7 квітня 2011 року.

Водночас, як у теорії, так і на практиці, залишається чимало дискусійних питань щодо встановлення обмежень у здійсненні корпоративних прав особами, уповноваженими на виконання функцій місцевого самоврядування. З огляду на це, відповідна проблематика, яка перебуває на перетині конституційного та цивільно-правового регулювання, є актуальним предметом наукових досліджень.

Аналіз останніх публікацій. Теоретичну основу дослідження складають наукові праці провідних українських учених, які досліджують окремі питання правового статусу службових та посадових осіб органів місцевого самоврядування, і зокрема, здійснення ними корпоративних прав, серед яких Р. Б. Бедрій, Р. А. Джабраїлов, Л. А. Музика, Р. Ф. Гринюк, І. О. Жадан, Д. І. Погрібний, В. А. Устименко, В. І. Цікало та ін. Підґрунтям для проведення наукової розвідки стали акти конституційного та цивільного законодавства України, а також наукові джерела, присвячені зазначеній тематиці.

Метою статті є визначення сутності та форм обмежень у здійсненні корпоративних прав особами, уповноваженими на виконання функцій місцевого самоврядування.

Виклад основного матеріалу дослідження. У вітчизняній науці конституційного права службових та посадових осіб органів місцевого самоврядування зараховують до самостійних суб'єктів муніципально-правових відносин. Усталеним для нашої конституційно-правової науки є підхід, відповідно до якого суб'єктом муніципально-правових відносин (як власне, будь-якого правового відношення) визначається учасник таких правовідносин, наділений достатнім рівнем правосуб'єктності, щоб володіти правами та нести обов'язки у відповідній сфері.

Суб'єкти муніципально-правових відносин наділені правосуб'єктністю, що дозволяє їм ставати активними учасниками відповідних правовідносин. Саме муніципальна правосуб'єктність, її достатній обсяг є показовою ознакою суб'єкта муніципально-правових відносин. Серед елементів правосуб'єктності суб'єктів правовідносин у сфері місцевого самоврядування у науковій літературі традиційно виокремлюють: правоздатність та дієздатність, а також деліктоздатність як складову частину дієздатності.

Під муніципальною правоздатністю розуміють здатність мати права та обов'язки у сфері муніципальних відносин. Водночас,

муніципальна дієздатність передбачає здатність суб'єкта своїми діями набувати права, створювати для себе юридичні обов'язки та нести самостійну відповідальність за їх невиконання.

Первинним суб'єктом муніципально-правових відносин є територіальна громада, зокрема, об'єднана територіальна громада. За вертикальним критерієм доцільно виділити громади, що об'єднуються на рівні відповідного села, селища або міста; за також форми об'єднання утворюються спільні органи місцевого самоврядування, формується єдиний місцевий бюджет за рішенням жителів відповідної громади. За горизонтальним критерієм можна виділити договірні та позадоговірні об'єднання громад, за якого об'єднання формується без утворення юридичної особи, відповідно, й без утворення представницьких органів місцевого самоврядування, однак, якщо буде визначено за потрібне, може утворюватися єдиний орган місцевого управління.

Іншими суб'єктами муніципально-правових відносин виступають: 1) людина та громадянин – член територіальної громади; 2) органи державної влади та місцевого самоврядування, їх службові та посадові особи; 3) політичні партії та громадські організації, їх осередки; 4) суб'єкти господарювання; 5) органи самоорганізації населення; 6) державні та комунальні підприємства, установи та організації. Характерною особливістю цих суб'єктів муніципально-правових відносин є те, що рівень їх муніципальної правосуб'єктності визначається Конституцією та законами України, а у своїй діяльності вони є підконтрольні та підзвітні територіальній громаді (об'єднаній громаді) [1, с. 62].

Природа правосуб'єктності службових і посадових осіб органів місцевого самоврядування полягає в тому, що вона є компетенційною або статутною. Отже право- і дієздатність публічно-владних осіб виникають одночасно і існують нерозривно одна від іншої. Часом, з якого виникає правосуб'єктність у посадових чи службових осіб органів місцевого самоврядування є їх інституювання чи утвердження посади з відповідними посадовими повноваженнями. Спроможність посадових чи службових осіб органів місцевого самоврядування бути носіями та користуватися правами та обов'язками в правових відносинах, які постають у галузі місцевого самоврядування витикає з часу обрання або створення відповідних органів та ухвалення акта, що регламентує правові засади

їх діяльності. Інакше кажучи, часом, з якого виникає правосуб'єктність у посадових чи службових осіб органів місцевого самоврядування є їх інституювання чи утвердження посади з відповідними посадовими повноваженнями [2, с. 197].

В антикорупційному законодавстві України службові та посадові особи органів місцевого самоврядування отримали спеціальну назву – особи, уповноважені на виконання функцій місцевого самоврядування.

У рішеннях Конституційного Суду нашої держави обмеження суб'єктивних прав тлумачать як звуження їх змісту та обсягу. Так, відповідно до абзацу четвертого підпункту 5.2. пункту 5 мотивувальної частини Рішення Конституційного Суду України від 22 вересня 2005 року № 5-рп/2005 звуження змісту та обсягу прав і свобод є їх обмеженням. Згідно із абзацом другим пункту 10 мотивувальної частини рішення від 12 червня 2007 року № 2-рп/2007 “Конституційний Суд України вважає, що поняття “обмеження конституційних прав і свобод людини і громадянина” в контексті частини першої статті 64 Конституції України слід розуміти як не передбачене конституційними нормами звуження обсягу прав і свобод, встановлення додаткових норм, якими нівелюється свобода... Тому необхідно відрізнити поняття “обмеження основоположних прав і свобод” від прийнятого у законотворчій практиці поняття “фіксація меж самої сутності прав і свобод” ...”.

В абзаці восьмому підпункту 2.2. пункту 2. мотивувальної частини рішення Великої палати Конституційного Суду України від 22 травня 2018 року № 5-р/2018 зазначено: “Звуження змісту та обсягу існуючих конституційних прав і свобод людини є їх обмеженням. Верховна Рада України повноважна ухвалювати закони, що встановлюють обмеження, відповідно до таких критеріїв: “обмеження щодо реалізації конституційних прав і свобод не можуть бути свавільними та несправедливими, вони мають встановлюватися виключно Конституцією і законами України, переслідувати легітимну мету, бути обумовленими суспільною необхідністю досягнення цієї мети, пропорційними та обґрунтованими, у разі обмеження конституційного права або свободи законодавець зобов'язаний запровадити таке правове регулювання, яке дасть можливість оптимально досягти легітимної мети з мінімальним втручанням у реалізацію цього права або свободи і не порушувати

сутнісний зміст такого права (абзац третій підпункту 2.1 пункту 2 мотивувальної частини Рішення Конституційного Суду України від 1 червня 2016 року № 2-рп/2016”).

Прикладом обмеження корпоративних прав службових та посадових осіб органів місцевого самоврядування у практиці Конституційного Суду України були визнані положення Закону України “Про засади запобігання і протидії корупції” від 7 квітня 2011 року. Така позиція відображена у рішенні від 13 березня 2012 року в справі № 6-рп/2012 за конституційним поданням 53 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 2 частини першої статті 7, пункту 2 розділу VIII “Прикінцеві та перехідні положення” Закону України “Про засади запобігання і протидії корупції” в частині встановлення обмеження для особи, уповноваженої на виконання функцій місцевого самоврядування, входити до складу вищого органу управління господарського товариства – загальних зборів учасників (акціонерів). За переконанням суб’єкта права на конституційне подання (53 народних депутатів України), така заборона обмежує можливість особи здійснювати належні їй корпоративні права. Конституційний Суд України встановив неконституційність положень відповідного закону щодо заборони особам, уповноваженим на виконання функцій місцевого самоврядування, брати участь у загальних зборах господарських товариств. Своє рішення Суд обґрунтував тим, що “заборона особам, уповноваженим на виконання функцій ... місцевого самоврядування, брати участь у загальних зборах господарського товариства суперечить zasadі рівності прав особи перед законом” [4].

Підтримуючи позицію Конституційного Суду України щодо рівності осіб у здійсненні корпоративних прав, слід зазначити, що Закон України “Про засади запобігання і протидії корупції” від 7 квітня 2011 року, як і діючий закон “Про запобігання корупції” від 14 жовтня 2014 року, не встановлював тоді і не встановлює зараз обмежень на входження особи, уповноваженої на виконання функцій місцевого самоврядування, до вищого органу управління господарського товариства – загальних зборів учасників (акціонерів). За чинним законодавством України здійснення корпоративних прав щодо участі в діяльності вищого органу управління (загальних зборів) господарського товариства не є порушенням

встановлених вимог щодо суміщення з іншими видами діяльності та сумісництва. Участь у роботі вищого органу управління (загальних зборів учасників) господарського товариства не належить до заняття підприємницькою діяльністю і не пов'язана із входженням до складу керівних органів товариства. Здійснення суб'єктивних корпоративних прав щодо участі в діяльності вищого органу управління, тобто реалізація тих правомочностей, які складають їх зміст, не може бути формою порушення встановлених законом обов'язків і заборон.

Положення Закону України “Про запобігання корупції” від 14 жовтня 2014 року (як і попередній закон) не встановлюють обмежень щодо участі в роботі вищого органу управління (загальних зборів учасників) господарського товариства. Права щодо участі в діяльності вищого органу управління господарського товариства є безумовними і не залежать від обрання або призначення, іншим словом “входження” до складу цього органу. “Входження” до складу органу управління юридичної особи можливе двома способами, а саме, шляхом обрання або призначення.

Учасник господарського товариства бере участь в роботі загальних зборів не тому, що він туди «увійшов» (обраний або призначений), а тому що він має статус учасника товариства (акціонера), тобто є суб'єктом корпоративних прав, зокрема, суб'єктом прав щодо участі в діяльності вищого органу управління [5, с. 199]. Законодавство України про запобігання корупції встановлює заборону на входження до складу виконавчого, наглядового або інших органів господарського товариства (правління, наглядової ради, ради директорів тощо), за участь у діяльності яких можуть виплачувати грошову винагороду. Участь у діяльності вищого органу управління (загальних зборів учасників) є здійсненням суб'єктивних корпоративних прав учасника (акціонера) на голосування або кумулятивне голосування і не заборонена законодавчо.

Отже, загальні збори учасників не є тим керівним органом господарського товариства, брати участь у діяльності якого забороняє закон. Ініціювання скликання загальних зборів, внесення пропозицій до проєкту порядку денного, участь у роботі загальних зборів, голосування на їх засіданні, встановлення результатів голосування на загальних зборах не пов'язані із входженням до складу органу управління: його виконавчого органу, наглядової ради, інших

органів і не вказує на порушення вимог щодо суміщення з іншими видами діяльності чи сумісництва. Права щодо участі в діяльності вищого органу управління господарським товариством (загальних зборів), згідно із законодавством України, можуть належати будь-якій особі, навіть особі, уповноваженій на виконання функцій місцевого самоврядування, і їх здійснення не має своїм наслідком юридичну відповідальність, у тому числі, пов'язану із корупцією.

Разом з тим, є випадки, коли закон все ж встановлює обмеження для певних категорій осіб щодо здійснення ними корпоративних прав. Причому, треба мати на увазі, що корпоративні права не належать до конституційних прав, а тому обмеження у їх здійсненні можуть бути встановлені не лише у випадках, передбачених Конституцією (ч.1 ст. 64 Конституції України) [6, с. 160]. Обмеження при здійсненні корпоративних прав може також встановлювати закон. Для прикладу, в ч. 2 ст. 41 Закону України “Про акціонерні товариства” передбачено, що обмеження права акціонера на участь у загальних зборах встановлюється законом.

Обмеження на здійснення корпоративних прав за їх обсягом бувають двох видів: 1) обмеження на здійснення усієї сукупності корпоративних прав; 2) обмеження на здійснення окремих корпоративних прав.

Так, згідно із ч. 1 ст. 36 Закону України “Про запобігання корупції” особи, уповноважені на виконання функцій місцевого самоврядування зобов'язані протягом 30 днів після призначення (обрання) на посаду передати в управління іншій особі належні їм корпоративні права у порядку, встановленому законом. Це законодавче положення є прикладом обмеження на здійснення усієї сукупності корпоративних прав, оскільки забороняє таким категоріям осіб здійснювати належні їм корпоративні права особисто [7, с. 156-157].

Особливості передання в управління корпоративних прав осіб, уповноважених на виконання функцій місцевого самоврядування, роз'яснені у Методичних рекомендаціях щодо передачі в управління підприємств та/або корпоративних прав з метою запобігання конфлікту інтересів, затверджених рішенням Національного агентства з питань запобігання корупції № 10 від 11 серпня 2016 року. Загальний порядок передання належних особі, уповноваженій на виконання функцій місцевого самоврядування, корпоратив-

них прав визначений статтею 36 Закону і передбачає необхідність дотримання таких вимог: 1) передача має бути здійснена протягом 30 днів після призначення (обрання) на посаду; 2) забороняється передавати в управління корпоративні права на користь членів своєї сім'ї, а також укласти відповідні договори із суб'єктами підприємницької діяльності, торговцями цінними паперами та компаніями з управління активами, в яких працюють члени сім'ї.

Способами передавання особою, уповноваженою на виконання функцій місцевого самоврядування, належних їй корпоративних прав можуть бути:

1) укладення договору управління майном із суб'єктом підприємницької діяльності (крім договору управління цінними паперами та іншими фінансовими інструментами);

2) укладення договору про управління цінними паперами, іншими фінансовими інструментами і грошовими коштами, призначеними для інвестування в цінні папери та інші фінансові інструменти, з торговцем цінними паперами, який має ліцензію Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку на провадження діяльності з управління цінними паперами;

3) укладення договору про створення венчурного пайового інвестиційного фонду для управління переданими корпоративними правами з компанією з управління активами, яка має ліцензію Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку на провадження діяльності з управління активами.

Причому під час укладення договору про передавання в управління корпоративних прав слід керуватися загальними вимогами до договору управління майном, визначеними Цивільним кодексом України. Відповідно до ч. 1 ст. 1029 Цивільного кодексу України за договором управління майном одна сторона (установник управління) передає другій стороні (управителеві) на певний строк майно в управління, а друга сторона зобов'язується за плату здійснювати від свого імені управління цим майном в інтересах установника управління або вказаної ним особи (вигодонабувача).

Висновки. Узагальнюючи результати проведеного дослідження, доцільно зазначити, що в антикорупційному законодавстві України сформовано спеціальний правовий статус службових і посадових осіб органів місцевого самоврядування як осіб, уповноважених на виконання функцій місцевого самоврядування, що

зумовлює специфіку правового регулювання їх корпоративних прав у контексті конституційних та цивільно-правових гарантій. Такий підхід відображає прагнення законодавця забезпечити баланс між реалізацією права власності, свободи підприємницької діяльності та необхідністю запобігання конфлікту інтересів і корупційним ризикам у публічній службі.

Аналіз чинного законодавства України дає підстави стверджувати, що здійснення корпоративних прав, пов'язаних з участю у діяльності вищого органу управління господарського товариства (загальних зборів учасників), не розглядається як порушення вимог щодо сумісництва та суміщення з іншими видами діяльності. Участь у загальних зборах учасників господарського товариства не є формою підприємницької діяльності та не передбачає входження до складу виконавчих чи інших керівних органів товариства, а відтак реалізація відповідних суб'єктивних корпоративних прав не може кваліфікуватися як порушення встановлених законодавством обмежень. Такий підхід узгоджується з цивільно-правовою природою корпоративних прав як складової права власності та формою реалізації правомочностей учасника господарського товариства.

Водночас положення частини першої статті 36 Закону України «Про запобігання корупції» встановлює обов'язок осіб, уповноважених на виконання функцій місцевого самоврядування, протягом тридцяти днів після призначення (обрання) на посаду передати належні їм корпоративні права в управління іншій особі у встановленому законом порядку. Зазначена норма фактично запроваджує істотне обмеження можливості безпосередньої реалізації корпоративних прав, оскільки передбачає обов'язкове усунення таких осіб від їх особистого здійснення. Це свідчить про наявність нормативної колізії між конституційними гарантіями права власності та свободи підприємницької діяльності, цивільно-правовою природою корпоративних прав і антикорупційними обмеженнями, спрямованими на забезпечення публічного інтересу.

Отже, правове регулювання корпоративних прав осіб, уповноважених на виконання функцій місцевого самоврядування, характеризується поєднанням дозволу на володіння корпоративними правами з одночасним обмеженням їх безпосередньої реалізації, що зумовлює необхідність подальшого вдосконалення законодавства. Перспективним напрямом є уточнення змісту корпоративних

прав, меж їх здійснення, а також узгодження норм конституційного, цивільного та антикорупційного законодавства з метою забезпечення правової визначеності, недопущення надмірних обмежень права власності та ефективного запобігання корупційним ризикам у сфері місцевого самоврядування.

1. Панчишин Р. І. Об'єднана територіальна громада як суб'єкт муніципально-правових відносин: дис. ... д-ра юрид. наук: 12.00.02. Київ, 2024. 434 с. 2. Пастернак О. М. Суб'єкти правових відносин у сфері місцевого самоврядування в Україні: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.02. Київ, 2006. 240 с. 3. Межі та обмеження. Офіційний вебсайт Конституційного Суду України. Головна: Каталог юридичних позицій Конституційного Суду України (1997-2018 роки). 4.1.2. URL: // www.ccu.gov.ua 4. Рішення Конституційного Суду України від 13 березня 2012 року в справі № 6-рп/2012 щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 2 частини першої статті 7, пункту 2 розділу VIII “Прикінцеві та перехідні положення” Закону України “Про засади запобігання і протидії корупції”. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v006p710-12#Text> 5. Цікало В. І. Засада пропорційності здійснення корпоративних прав: монографія. Вид. 2-ге, перероблене і доповнене. Львів : ЛНУ ім. Івана Франка, 2023. 590 с. 6. Цікало В. І. Проблеми здійснення та захисту корпоративних прав: дис. ... д-ра юрид. наук: 12.00.03. Львів., 2023. 485 с.

References

1. Panchyshyn R. I. Obiednana terytorialna hromada yak subiekt munitsypalno-pravovykh vidnosyn: dys. ... d-ra yuryd. nauk: 12.00.02. Kyiv, 2024. 434 s. 2. Pasternak O. M. Subiekty pravovykh vidnosyn u sferi mistsevoho samovriaduvannya v Ukraini: dys. ... kand. yuryd. nauk: 12.00.02. Kyiv, 2006. 240 s. 3. Mezhi ta obmezhenia. Ofitsiyni websait Konstytutsiinoho Sudu Ukrainy. Holovna: Kataloh yurydychnykh pozysii Konstytutsiinoho Sudu Ukrainy (1997-2018 roky). 4.1.2. URL: // www.ccu.gov.ua 4. Rishennia Konstytutsiinoho Sudu Ukrainy vid 13 bereznia 2012 roku v spravi № 6-rp/2012 shchodo vidpovidnosti Konstytutsii Ukrainy (konstytutsiinosti) punktu 2 chastyny pershoi statti 7, punktu 2 rozdiluv VIII “Prykintsevi ta perekhidni polozhennia” Zakonu Ukrainy “Pro zasady zapobihannia i protydii koruptsii” URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v006p710-12#Text> 5. Tsikalo V. I. Zasada proportsiinosti zdiisnennia korporatyvnykh prav : monohrafiia. Vyd. 2-he, pereroblene i dopovnene. Lviv : LNU im. Ivana Franka, 2023. 590 s. 6. Tsikalo V. I. Problemy zdiisnennia ta zakhystu korporatyvnykh prav: dys. ... d-ra yuryd. nauk: 12.00.03. Lviv., 2023. 485 s.

Panchyshyn Ruslan. Corporate rights of persons authorised to perform local self-government functions: issues of constitutional and civil law regulation

This article is devoted to a legal analysis of contemporary approaches to understanding the restrictions on the exercise of corporate rights by persons authorised to perform local self-government functions. The research has led to the conclusion that persons authorised to perform local self-government functions have a number of legal mechanisms for exercising their corporate rights without breaching Ukraine's anti-corruption legislation.

The research has demonstrated that Ukraine's constitutional and civil legislation contains restrictions on the exercise of corporate rights by officials and public servants of local self-government bodies.

It has been concluded that, under Ukraine's anti-corruption legislation, civil servants and officials of local government bodies are specifically designated as 'persons authorised to perform local government functions'.

Under current Ukrainian legislation, the exercise of corporate rights relating to participation in the activities of the highest governing body (general meeting) of a business entity does not constitute a breach of the established requirements regarding the combination of such activities with other types of work or concurrent employment. Participation in the work of the highest governing body (general meeting of members) of a business entity does not constitute engagement in entrepreneurial activity and is not linked to membership of the company's governing bodies. The exercise of subjective corporate rights relating to participation in the activities of the supreme governing body, that is, the exercise of the powers that constitute their substance, cannot constitute a breach of the duties and prohibitions established by law.

The provisions of the Law of Ukraine «On Preventing Corruption» of 14 October 2014 do not impose restrictions on participation in the work of the highest governing body (general meeting of members) of a business entity. The rights to participate in the activities of the highest governing body of a business entity are unconditional and do not depend on election or appointment, in other words, "membership" of that body.

Persons authorised to perform local self-government functions are obliged, within 30 days of their appointment (election) to office, to transfer their corporate rights to another person in accordance with the procedure established by law.

Key words: corporate rights, municipal legal relations, amalgamated territorial community, exercise of corporate rights, protection of corporate rights, officials and civil servants of local self-government bodies.

Дата першого надходження рукопису до редакції: 04.04.2026 р.

Дата прийнятого до друку рукопису після рецензування: 10.04.2026 р.

Дата публікації: 28.04.2026 р.